

Зім'ята стрічка Євромайдану

День гідності та свободи. Так офіційно називається 21 листопада, у холодний дощовий вечір якого 2013 року ми вийшли з Фейсбуку на Майдан. «Попити чайку!» – як написав на своїй сторінці журналіст, а нині народний депутат України Мустафа Найєм, який запросив під стелу Незалежності всіх незгодних із політикою Януковича. Зібралася нечисленна, але дуже приємна тусівка старих друзів. Журналісти, громадські діячі, дипломати, студенти, депутати від опозиції. Неприємне в нас було лише оточення – автобуси з озброєним до зубів «Беркутом» та біля переходу «люди в цивільному», що ховали обличчя під парасолями. Тоді зім'яту синьо-жовту стрічку дістав зі своєї кишені та простягнув мені колега-журналіст, а приладнати її на куртку допоміг колишній міністр закордонних справ України Володимир Огризко. Усі навколо говорили про те, що влада сильна, глуха й сліпа, а нас катастрофічно мало, щоби щось реально змінити. На тому й розійшлися. «Нічого не буде! Даремно ти мене витягла», – констатував мій знайомий, сумно розглядаючи тих, хто прийшов. Остаточо замерзнувши, ми таки вирушили пити чай в сусіднє кафе, біля якого шикувалися беркутівці... Ні я, ні він та й ніхто в цій країні тоді не повірив би (якби хтось передбачив), що станеться з Україною далі...

...Що з 30 листопада 2013-го ранок українця починатиметься не з кави, а з тривожного перегляду стрічки новин. Що «пити чайок» доведеться довгі зимові місяці, ковтаючи дим від палаючих шин. Що після Нового, 2014 року, проллється перша кров. Що ми станемо свідками розстрілу активістів на Інститутській. Я сиділа просто на сходах Михайлівського, за яким їх клали на землю, й по щоках текли сльози безсилля. Несподівана втеча Президента. Його резиденція. Розгублені обличчя звичайних людей, які вражали більше, ніж розкіш Межигір'я. Перемога Революції. Крим. Трагедія в Одесі. Черги добровольців біля військоматів, двірники з повістками про мобілізацію. Біженці зі Сходу й входження в наш побут страшних слів «двохсотий» і «трьохсотий». Очі хлопчиків без рук і без ніг у шпиталях. Загибель дітей і мирних жителів на Сході. Катастрофа «Боїнга». «Гради». «Гради». «Гради». Гуманітарні конвої і дір'явий кордон. Нещадна інформаційна війна. Обвал гривні. Інфляція. Зростання цін. Страх замерзнути взимку. Заборона на критику, бо війна. Бо не на часі. Мінські угоди. Кучма і Медведчук. Кров біля парламенту. Генасамблея ООН, де про Україну дуже побіжно й між іншим. Шоу-арешти. Розчарування. Розчарування. Розчарування... І невдоволення владою, що зростає з кожним днем. Тарифний майдан.

І ось напередодні другої річниці Євромайдану: «Нічого не буде! Даремно», – чую я звідусіль. Так само, як чула тоді. 21 листопада 2013 року.

За два роки в Україні відбулися президентські, парламентські та місцеві вибори. Та виявилось, що жодна революція, жодні жертви не здатні змінити натуру так званої політичної еліти. Тоді, вибачте за штамп, за що все-таки загинула Небесна сотня й ще тисячі патріотів на Донбасі? Чи змогли ми захистити незалежність України? Чи гідні свободи? Чи забули очі багатотисячного Майдану й труни, які пливли над натовпом? Громадянське суспільство відчайдушно волає: досить помилок та про-

махів. Уперед до цілей і завдань, які ставив перед країною Євромайдан.

Про все це журналісти «Віча» говорили напередодні річниць першого й другого Майданів із народними депутатами України.

Ніхто беззаконня не терпить

Олег БАРНА, член депутатської фракції партії «Блок Петра Порошенка», голова підкомітету з питань контролю за дотриманням законодавства у сфері запобігання й протидії корупції юридичними особами Комітету Верховної Ради України з питань запобігання й протидії корупції:

– Питання в тому, як проходить процес оновлення країни. Так, хотілося би краще. А фактом є те, що цей процес пішов безповоротно. Люди вже не такі, як раніше, коли беззбройні й беззахисні йшли на кулі «Беркута». Відповідно, нині, отримавши бойові навички, ніхто беззаконня не терпить. І сам факт публічності того, що відбувається в державі, публічності корупційних діянь, викриття злочинів, у тому числі й за допомогою журналістів, повірте, цього ніхто не залишить без уваги. З другого боку, є політичні ігри, які маскуються під національно-патріотичні гасла заради корисливих цілей, ось це справді боляче.

Рівень загрози для незалежності України нині є надзвичайно високим. Я сказав би навіть найвищим. Якщо ми не об'єднаємося й не стабілізуємо політичну ситуацію всередині країни, то виникне дуже серйозна небезпека для незалежності нашої держави.

Не побачили перезавантаження

Ірина СУСЛОВА, Політична партія «Об'єднання «Самопоміч», голова підкомітету з питань гендерної рівності і недискримінації Комітету Верховної Ради України

з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин:

– Ми так і не побачили перезавантаження влади, на яке очікувало суспільство. Я як народний депутат можу констатувати, що ані парламент, ані уряд не виправдали тієї довіри, яку отримали рік тому після парламентських виборів. Я не бачу боротьби з корупцією, на яку всі очікували. Не видно й реформи правоохоронних структур, зокрема міліції, котрої вимагали від нас люди. Я не побачила також виконання закону про очищення влади й таке інше.

Рік тому уряд отримав вотум довіри від парламенту й право діяти. Однак системних змін не сталося, і тому кожен депутат, який має совість, іде й намагається робити якісь точкові дії і вирішувати конкретні завдання, хоча його функція – писати закони. Але за цих обставин, в які нас поставили, іншого виходу не бачу.

Йшли не гинути, а захищати

Леонід ЄМЕЦЬ, Політична партія «Народний фронт», перший заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань правової політики і правосуддя:

– Люди йшли на Майдан не гинути, а захищати своє право на волевиявлення, свободу думок, омріяні європейські стандарти життя. І кожен із тих, хто там був, чітко знав, чого він там стоїть.

На жаль, нині ми навіть не спромоглися знайти винних у цих розстрілах. Кожен прокурор, який перед затвердженням приходить на засідання фракції, обіцяє, що ось уже скоро відкриті справи будуть передані до суду, проте минає час і цього не відбувається. Звідси й висновок, що очільника

прокуратури потрібно змінювати, а для того, щоби такого більше не повторювалося, нового варто призначати за конкурсом, щоби ми могли оцінити його ефективність ще до призначення, а не після декількох місяців саботування резонансних розслідувань. Окрім того, потрібно довести до кінця реформу всієї системи прокуратури загалом, що повинно бути запорукою побудови правової держави, за що й стояли люди на Майдані. Також варто провести докорінну реформу в судах. Це одне з першочергових завдань Президента й парламенту. На мою думку, максимально ефективною тут була б тільки повна заміна всіх суддів. Той компромісний шлях, який обрала Конституційна комісія, є неприйнятним, оскільки слід провадити докорінну реформу й звільняти всіх суддів, адже кожен із них так чи інакше пов'язаний із корупцією. Сподіваємося, ситуація піде на краще, коли врешті призначать антикорупційного прокурора.

Звісно, загроза незалежності України існує. Проте для того, щоби боротися з зовнішніми загрозами незалежності, необхідно найперше побороти внутрішні. Але тут немає простих і швидких рішень. На жаль, зривається закон про люстрацію, судді не хочуть оновлюватися й прокурори рвуться назад у теплі крісла. Саме тому нам потрібно встановлювати ще більше механізмів захисту й робити якомога прозорішими й публічними процедури. Адже всім відомо, що «договорняки» люблять тишу. На жаль, висвітлення – єдиний нині спосіб забезпечити ефективні кроки.

Скористалися ідеалами Майдану

Сергій МЕЛЬНИЧУК, член депутатської групи «Воля народу»:

– Люди загинули за ідеали, які ми повинні були втілити в життя. Те, що нам слід було зробити, ми зробили лише частково. Вина за це лежить на кожному з нас. Бо хтось скористався цими ідеалами, тільки щоби прийти до влади й забути про них. Тому ми маємо зробити все для того, щоби наша Україна стала незалежною, соборною, парламентсько-президентською республікою. Окрім того, потрібно прищепити суспільству національну ідею єднання, яка об'єднала б усю націю на основі патріотизму й християнської моралі.

Рівень загрози незалежності України нині досить високий, зважаючи на поведінку Росії. Проте небезпечнішим є внутрішнє протистояння, яке може перерости в дуже небезпечну ситуацію. Я найменше хочу, щоби був якийсь конфлікт усередині держави і щоби зовнішні вороги, користуючись цим, пішли в наступ.

Два сесійні тижні – показові

Альона ШКРУМ, Політична партія Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина»:

– Ми всі знали, на що йшли і за що ми боремося. І ті, хто загинув на Майдані, також стояли на тих позиціях. Питання в тому, що не все робиться так швидко, як того хотілося б. І, на жаль, Україну нині розривають у різних напрямках різні політичні партії та сили. Наскільки можливо, ми нині намагаємося це консолідувати, і я думаю, що перші два сесійні тижні листопада будуть дуже показовими в тому плані, чи нам це вдасться. Але насправді все залежить не тільки від політиків, а й від суспільства. І після місцевих виборів я це розумію. Бо ситуація має змінюватися по всій країні, а не тільки в Києві та центральних органах влади.

Людей обманули

Антон ЯЦЕНКО, член депутатської групи «Партія «Відродження»:

– Я противник будь-яких революцій, силових конфліктів і вважаю, що в демократичній країні жодних революцій і повалень влади бути не може. Гадаю, що людей два роки тому обманули. Їм обіцяли євроінтеграцію, яка не може бути реалізована, й ті, хто обіцяли, це знали. Також ці події призвели до війни в країні, по суті, громадянської, до втрати Криму. У декілька разів зросли курс долара, ціни й тарифи, збільшився рівень безробіття. Мені хотілося б жити в країні, де немає Майданів, антимайданів, де всі суперечки роз'язуються в парламентській залі, на виборах без фальсифікацій та застосування адмінресурсу. А те, що загинули люди, це, звісно, викликає дуже

великий жаль. Шкода загиблих мирних громадян, а також убитих бандитами міліціонерів, які також загинули на Майдані. Я не знаю, хто їх убивав: провокатори чи просто так вийшло. Важко сказати. Але цілком упевнений: усі, хто брав участь у вбивствах людей, повинні відповідати перед судом.

Анексований Крим і події на Донбасі дають нам право казати, що існує не тільки загроза незалежності, а й втрата незалежності частини території держави. Хотілося б посилення реакції західних країн, щоби за допомогою санкцій не втратити незалежності України загалом.

Змінюватися, щоби припинити кровопролиття

Андрій ІЛЛЕНКО, позафракційний:

– На мою думку, Небесна сотня загинула за незалежну й соціально справедливу Україну. За Україну без корупції. За Україну, яка сама вирішує свою долю. Але сказати, що нині ми маємо ту державу, за яку загинула Небесна сотня, не можна. Не покарані ті, хто віддавав накази стріляти, і ті, хто їх виконував. А корупція, беззаконня, відсутність правосуддя, політика умиротворення агресора тощо, цілком природно, викликають у людей запитання: «То за що ж, власне, загинула Небесна сотня?». Але це в жодному разі не знецінює жертвність, героїзм, на який вони пішли заради прийдешніх поколінь. Я переконаний, що кожен свідомий громадянин повинен зробити все, аби жертвність героїв Небесної сотні та тисяч героїв на фронті не була марною.

Треба змінювати себе й змінювати країну. Якщо ми цього не зробимо, то кров литиметься й далі. Бо суспільство не збирається жити в тій Україні, яка була до Майдану.

Ано...

Україна в Радбезі ООН

Україна, Єгипет, Сенегал, Уругвай і Японія стали непостійними членами Радбезу ООН на 2016–2017 роки.

Під час голосування Україна заручилася підтримкою 177 делегатів із 193 присутніх у залі. «Група східноєвропейських держав: кількість бюлетенів – 192, визнано недійсними – один бюлетень, дійсний – 191, утримались – 14, кількість держав-членів, що взяли участь та проголосували, – 177. Потрібні дві третини більшості становлять 118 країн. Кількість голосів, отриманих Україною, – 177», – оголосив результати голова Генасамблеї ООН Могенс Люккеттофт. Єгипет набрав 179 голосів, Сенегал – 187, Уругвай – 185, Японія – 184.

Нагадаємо, що Україна була непостійним членом Ради Безпеки організації тричі: у 1948–1949, у 1984–1985 і в 2000–2001 роках. Рада Безпеки є основним органом ООН, на який Статут організації покладає відповідальність за дотримання миру й міжнародної безпеки.

